

Alibi

A feleségemet letartóztatták egy büntetttért, amit nem követett el. Amíg őrizetben volt, a rendőrség elküldte hozzám a legmarconább felügyelőjét, hogy nejem minden korábbi tevékenységéről kikérdezzen.

– Igaz, hogy 17-én, kedden azzal töltötte az estét, hogy imádattal bámult a gyanúsítotttra, és gyengéden simogatta az arcát?

Igennel feleltem.

– De ez érthetetlen – vakarta meg az állát. – Hiszen olyan csúf. Miért tenne bárki is ilyet?

– Lehet, hogy nem egy szépségkirálynő. De én teljes szívemből szeretem, és számomra ő a legcsinosabb lány a világon – válaszoltam.

– Nem gondolja, hogy ezt beveszem, ugye?

– Nem – mondtam. – Nem gondolom. De ez az igazság.

Régi önmaga

Amikor odaértem a kórházba, a barátnőm már a halál küszöbén állt. Hogy boldoggá tegyem életének utolsó perceit, megkértem a kezét. Igent mondott, és közeli családtagjai és legkedvesebb barátai körében egybekeltünk, miközben ő végig az ágyban feküdt. A hangja olyan erőtlen volt, hogy voltak pillanatok, mikor azt gondoltam, nem húzza ki az eskütétel végéig.

Azonban mihelyst a gyűrű az ujjára került, kezdett jobban lenni, s néhány percen belül fel is ült. Nem hittem a szememnek; soha nem vettem volna el, ha tudom, hogy életben marad.

– Elhúzok a kocsmába ünnepelni – jelentettem be, kétségbeesetten próbálva szabadulni.

– Dehogyan húzol! – vakkantotta. – Még mindig

nem raktad fel a függönyt a vendégszobában! És felhívtad a csatornázási vállalatot? A csatorna még mindig el van dugulva az udvaron! És most rajtad a sor, hogy lemosd az ablakokat, ezúttal kívül ÉS belül is! És holnap viszik el a szemetet, ha egyszer az életben nem felejténéd el kitenni a kukákat...

Csak mondta és mondta. Nem bírtam felfogni, miért örült mindenki annyira, hogy újra a régi önmaga lett.

– És persze ne felejtsük el, hogy itt van még az elhálás kis problematikája – közölte. A többiek diszkréten visszavonultak, magunkra hagyva bennünket.

– Ne csak állj ott! – kaffogta. – Le a nadrággal!

Kiszámítható

Csillagfény közölte, hogy úgy döntött, vége a házasságunknak. Amikor kérdeztem, miért, azt válaszolta, túl kiszámíthatóvá váltam. Könyörögtem neki, hogy gondolja át újra.

– Nem tudom, mi lesz velem nélküled – szípoztam.

Keserűen rázta a fejét.

– *Tudtam*, hogy ezt fogod mondani.

Fátyol

Eltökélten, hogy leendő férje önmagáért fogja szeretni, nem a testéért, Ametiszt nem mutatta meg az arcát udvarlóinak. Amíg jártunk, mindent elkövetett, hogy fogalmam se legyen arról, mit rejt az átláthatatlan sál- és csadorrétegek sokasága, valamint a szemét állandóan eltakaró napszemüveg. Éles esze azonban teljesen lenyűgözött, s megismerkedésünk után nem sokkal már tudtam, hogy számomra ő az igazi. Repestem az örömtől, amikor beleegyezett, hogy hozzám jön feleségül.

Az oltár felé lépkedve el sem tudtam képzelni, mit fogok látni, ha majd felemeli a fátylát. Erős volt a gyanúm, hogy vagy lélegzetelállítóan gyönyörű, vagy gyomorforogatóan ronda, de tudtam, hogy bármelyik is, én ugyanúgy szeretni fogom. Amikor eljött végre a nagy pillanat és megláttam az arcát, nem hittem a szememnek.

Egész helyes volt. Nem csúnya, de tényleg semmi különös. Nem bírtam felfogni, mire volt jó neki ez az egész szenvedés.

Félreértés

Amikor kinyitottam a bejárati ajtót, a volt feleségem állt előttem, és még szépségesebb volt, mint ahogy emlékeztem rá.

– Hát visszajöttél! – nyüszítettem a boldogságtól elhaló hangon.

– Jézus, dehogy! – felelte. – Totál félreérted. A boltok zárva vannak, az új férjemnek pedig szüksége van csavarlazítóra. Neked mintha lenne a mosogató alatt, igaz?

A legyőzöttek görnyedt tartásával vonszoltam be magam a konyhába, hogy teljesítsem a kérését. Ő szorosán a nyomomban jött, s nézte, ahogy turkálók a különböző szerek között.

– A motorján dolgozik – magyarázta. – Félmeztelenül.

Kihívások

Leander felvilágosított, hogy hosszas mérlegelés után úgy döntött, ideje új kihívások után néznie.

– Nem volt egyszerű meghozni ezt a döntést – szabadkozott –, de úgy érzem, itt az idő. Elmondta, hogy kivételesen szerencsésnek érzi magát, amiért ilyen értékes élményben volt része, mint a mi házasságunk, és hogy a feleségem szerepében rengeteg hasznos készséget elsajátított. Megköszönte a lehetőségeket, amiket számára nyújtottam, minden szépet és jót kívánt nekem a jövőre, és kijelentette, hogy egy teljes hónapig kész továbbra is az életem részét képezni, hogy amennyire csak lehetséges, megkönnyítse számomra az átmenetet az egyedüllétbe.

Hír

- Ahogy közeledett az esküvőnk napja, egyre inkább elbizonytalanodtam avval kapcsolatban, hogy életem hátralévő részét a menyasszonyommal szeretném-e tölteni. Komolyan elkezdtem azon gondolkodni, hogy lemondok az egész hercehurcát. Miközben ezt magyaráztam Demetrio barátomnak, jött a hír, hogy egy kóbor tigris összevissza marcangolta a nőmet. Rohantam hozzá a kórházba: magatehetetlenül feküdt, csupán szomorú szeme kandikált ki sűrű kötése alól. Akkor már tudtam, hogy el kell mondanom neki a kételyeimet.

Megvádolt, hogy azért hagyom el, mert elveszítette ragyogó szépségét. Szerencsére előre láttam ezt a lehetőséget, ezért elvittem magammal Demetriót, hogy megerősítse szavaimat. Nem beszél jól a nyelvet, de néhány rosszul összefércezt kifejezéssel és egy bonyolult pantomim-mozdulatsorral sikerült nőmmel megértetnie, hogy

érzéseim már korábban megváltoztak. Demetrio fizimiskája igen bizalomgerjesztő, így menyaszszyonyom végre el tudta fogadni, hogy szerelmünk egyszerűen nem elég erős egy házassághoz. Miután kipityeregte magát, megnyugtattam, hogy maradhatunk barátok.

– De mi történt a tigrissel? – kérdezte. Mindig is nagyon szerette az állatokat. – Nem ölték meg, ugye?

Szeme az aggodalomtól tágra nyílt.

– Mondd, hogy nem ölték meg!

Természetesen megölték – fejbe lőtték egy óriási puskával. Demetrio látványosan eljátszotta neki az állat haláltusájának utolsó pillanatait, mire ő újult erővel zokogni kezdett. De mivel az ilyen típusú ügyekkel többé nem nekem kellett megbirkóznom, lehetőségeim felmérése után úgy döntöttem, magára hagyom gyászában.

